

HGGunnink, gehouden te Assen, 01.11.2020 Dankdag

Votum + zegengroet

Gezang 40:1

Artikel 13 NGB

Gezang 41

Gebed

Psalm 107:7

Lezen Hebreeën 13:1-14

Tekst HEBREEËN 13:15-16

Bediening van het Woord

Psalm 50:7

Gebed

Dienst van de offeranden

Psalm 116:9,10

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus, hier (en in de verstrooiing),

Het is dankdag 20... En ik ga het niet hebben over, 'dat hadden we toch na biddag ook nooit kunnen denken, dat we in deze situatie terechtgekomen zouden zijn. Tjonge jonge, wat is het toch ook een toestand'.

Nee, ik stel ik u de vraag, 'hoe bent u hier gekomen? En hoe zit u thuis te luisteren? Hebt u zich voorbereid op een eredienst, met, laten we van **harte** de Heere **danken**? Of zat u te denken, nou ja, danken voor de zaken van landbouw en veeteelt, dat is nog te doen. Maar danken in verband met werk, economie? Zullen we dat dit jaar maar niet liever overslaan?

Met die vraag in uw achterhoofd mag u vanavond luisteren naar het Woord van de Heere, en ik bedien u dat Woord onder het thema:

Breng vanwege Jezus Christus aan God uw dankoffers

- 1) met uw loven**
- 2) met uw helpen**

1) Oude woorden, broeders en zusters, die krijgen voor de Hebreeën een nieuwe inhoud. Een nieuwe betekenis.

Ga maar even na. Ze waren gewend aan een hogepriester, een zondig mens.

Maar nu, als het gaat over DE Hogepriester hebben ze meteen de gedachte aan - hun Heere, Jezus Christus. DE Hogepriester.

Vroeger brachten ze een dier als offer.

Nu zijn ze zelf het offer. En hun hele hebben en houden offeren ze aan God.

Want inderdaad offeren blijft.

Maar nu: dóór Hem, dóór Jezus Christus.

Het zijn twee woordjes waar je heel makkelijk over heen leest, in dat eerste vers van onze tekst. 'Laten we dan altijd door Hem een lof offer brengen'.

Maar juist op die woordjes '**door Hem**', daar mag u de nadruk op leggen.

Via Hem, dankzij Hem, is het voor iedereen die op God vertrouwt, of die op Christus vertrouwt, goed met Gód.

Hoezo?

Omdat immers, dankzij Christus, alle schuld als in het diepst van de zee is gegooid.

Echt vrede met God.

'En dus', -dat zit in het woordje 'laten', 'laten wij'-, 'en dus', zo spóórt God hen aan, 'breng naar aanleiding van ZIJN volmaakte offer voor de schuld, jóuw offers van dank. Breng een lof-offer.'

Zeg en zing grote dingen over Hem, die vanwege Zijn genade in Jezus Christus, werkelijk te loven en te prijzen is.

Laat je als gemeente van Christus, -en ook als leden die bij die gemeente horen-, laat je kennen aan dat hoorbare lóven. En dat staat er zelfs nog nadrukkelijker: wees daar áltijd, vóórtdurend mee bezig.

Maar nou even naar de situatie van de Hebreëen. Want dan vraag je je meteen af, is dat nou reëel om zo'n aansporing te doen?

Hoe krijgen de gelovigen in Jeruzalem en in Judea, -de Hebreëen-, hoe krijgen die dat nou tussen de oren, en uit de mond?

Want wat hebben ze gemerkt? Dat heel veel ging tegenvallen, júíst, toen ze gingen belijden dat Jezus hun Heere was.

U kunt even terugdenken aan hoofdstuk 10:32-34, daar staat: 'herinner je de dagen van vroeger, waarin jullie, nadat jullie mochten gaan leven in het licht van het Evangelie - omdat ze de Heere Christus hadden leren kennen, in Hem waren gaan geloven-, veel moeiten, met het lijden hebben verdragen. Nu eens werden jullie zelf door smaad en verdrukkingen van jullie volksgenoten ...' - Denk even aan die situatie na de moord op Stefanus. Toen werd het voor alle gelovigen moeilijk. De hele omgeving moest niks meer van ze hebben.- '... jullie werden tot een schouwspel gemaakt.' Dat was niet alleen maar dat ze uitgelachen werden, maar nog veel erger, dat ze aan de kant gezet werden, bespot. 'Dan weer deelden jullie in het lot van anderen die zo behandeld werden. Maar, jullie leefden mee met de gevangengenomen broeders, en -nog een ander punt-, toen jullie bezittingen werden geplunderd...'

Ja, moet je even nagaan.

Je bent christen geworden, en je woont in een buurtje, en dat buurtje dat denkt, wat

moeten we met die christenen? En die plukken je alles onder de handen vandaan.

'Toen jullie bezittingen werden geplunderd'. -En heel veel van die mensen moest immers ook vluchten in die tijd. Daardoor werd het Evangelie overal heen gebracht. Maar voor die mensen zelf, wat een ellende.

Alleen 'toen, hebben ze dat, in vreugde aanvaard.' Toen konden ze dat aan.

Ze zeiden: 'ja, dat overkomt ons wel, maar dat lijden wij om Christus wil. En we vinden het een eer dat we dat voor Christus mogen doen'.

Wat was dat een volgen, van hun Heere!

Maar wat is nou het probleem. Misschien kunt u zich er zelf ook best wat bij voorstellen. Het probleem is, dat die gelovige houding aan het verdwijnen is.

Die toewijding, die er was, -helemaal van harte!- die zakt weg. Ze keken mekaar aan en ze zeiden tegen mekaar, 'moeten we dat er nou allemaal voor over hebben? En het gaat maar door, en het houdt niet op, en we zijn al zo'n beetje alles kwijt, wat is dat nou voor een leven?'

Dat was de situatie. En daarom deze aansporing: 'ga door, met het brengen van lof-offers, met het brengen van dank-offers!'

En zo, zo kan het nú ook voor ons, -en voor gelovigen overal op aarde-, dichtbij komen.

Want hoeveel mensen zijn er ook op dit moment, hoeveel gemeenteleden zijn er ook die, ja, die eigenlijk het niet meer zien zitten.

Die merken van, ontslag is er al, of ontslag zit er aan te komen.

Die voortdurend onder spanning leven.

Die geen uitzicht meer hebben. D'r is geen licht aan het eind van de tunnel.

Kijk, en dán deze tekst.

En dan hoor je, dan nog, in welke omstandigheid ook, hoe beroerd ook. Dan nóg, is en blijft de basis van dankdag: het volmaakte werk van Jezus Christus. Die eeuwig dezelfde is.

Door Hem!

Dat was tóen daar voor die gemeenten en die gemeenteleden in Judea. Dat is voor Zijn gemeenten overal. Dat is ook voor u, hier.

Tóch lof-offers.

Hoe moeilijk het ook gaat, en misschien helemaal niet moeilijk, want wat zijn situaties op dit moment ook verschillend. De één die wordt er alleen maar beter van, dat er ellende met die corona aan de gang is, en de ander die zit inderdaad helemaal in de put.

Maar, hoe moeilijk ook.

Dit blijft door Jezus Christus.

God is en blijft: God met ons.

Immanuel.

Altijd!

Je kunt het ook andersom zeggen. Wie weigert te loven, die ontkent in feite dat Christus

Koning is, en die ontkenning die heeft veel ernstiger gevolgen, dan wat er ook maar kan zijn aan corona-ellende.

Lof-offers brengen. Altijd, voortdurend.

Een offer brengen, broeders en zusters, dat doe je in de tempel.

Nou is die tempel er niet meer. Maar de gemeente van Christus is zélf de tempel. Lof-offers brengen, doe je in de eredienst, in de samenkomsten van de gemeente. En er moet dus niet al te veel gezwegen worden in de kerk.

Denk maar aan vervolgte christenen, die ondanks wat er aan gevaar is, in elk geval, -al is het fluisterend-, toch laten horen dat ze een lof-offer brengen. En daarnaast, -want het is niet alleen maar een zaak van in de eredienst-, waar ook maar. De plek maakt niet uit, want, niet alleen is de geméente een tempel van God de Heilige Geest.

Maar elk gelovig lid van de gemeente óók.

En laten er dus ook thuis, lof-offers worden gebracht. Misschien vanwege een bepaalde situatie, nog wel meer dan hiervoor.

Dat kan lastig zijn, ben je alleen, dan zijn er mensen die dat niet zien zitten om alleen maar zichzelf te horen zingen, of een psalm te declameren.

Nee, maar goed, dan kun je een cd opzetten of YouTube, en dan kun je meezingen.

Ben je samen? Steek in dat lof-offer bewust uw tijd. Juist nu!

Want, en dat is een andere achtergrond.

Satan is op dit moment geweldig bezig.

Onder anderen om ons bang te maken. Om ons vertrouwen in God te ondergraven.

En denk dan maar aan Luther. Als Luther het niet meer zag zitten, en als Luther het niet breed had. Dan zei hij tegen zichzelf: 'ik moet gaan zingen'. En dan zong hij zichzelf erboven uit.

Hij heeft heel veel gezongen. Hij heeft ook een heel aantal Psalmen berijmd en liederen geschreven. Aldoor, om die strijd met de duivel aan te kunnen.

En, als lof tot God.

Zulke lof-offers brengen, broeders en zusters, dat is belijden, dat is vol vertrouwen nazeggen, wat Gods Woord u voorzegt.

Jezus Christus ís Heere.

Hij Heer-st.

Hij heerst.

Ook over Amerika vandaag, en over welk land dan ook, over de hele wereld.

Díe Jezus Christus bereikt Zijn doel.

En altijd gaat Hij, samen-op, met Zijn lovende, belijdende kerk.

Loven en belijden, dat is gemeente van Christus zijn.

Je kunt het daarop, als het ware, nagaan.

Ben je echt volgeling van Hem? Dan breng je je dankoffer.

Niet alleen op dankdag, maar altijd, voortdurend.
Want wat een Heere hebt u!
Die Heere regeert werkelijk over alles!

Over alles wat te maken heeft met het gewas. En, ja, ook dat is weer verschillend, maar over het algemeen kan er zelfs nadat het eerst droog was, of nat, en later weer precies andersom, kan het toch gezegd worden dat er van het gewas heel veel terechtgekomen is.

-Hoewel ik, als ik mijn rondje weiland loop, op het ogenblik ook zie hoe daar een heel stuk land is waar de uien zijn ondergeploegd, aan het verrotten, dat is helemaal niks. Maar andere stukken, waar de bieten af zijn, waar de mais af is, dat je zegt van, 'ja, dat is het toch wel!'-

Hij regeert over alles. Ook over alles wat te maken heeft met de economie. En we hebben beleden, net in artikel 13, Hij doet dat goed, ook al kunnen wij Hem niet begrijpen. Het gaat ons verstand telkens te boven.

Dat is net als met die kinderen, die vragen als ze een horloge bij mama om de pols zien dan zeggen ze, 'hoe werkt dat ding eigenlijk?' En één van die handige kinderen die wil dan vaak dat ding hebben om eens open te prutsen, en dan te kijken hoe dat aan de binnenkant zit. En dan ook nog wat los te draaien. En dan weet je wel hoe dat gaat ... Maar dan zegt mama: 'dat kun je toch niet begrijpen hoe dat ding werkt, laat maar zitten, hij doet het, en daar is die voor. Dat ik weet hoe laat het is'.

God helemaal, **niet** te begrijpen! Maar, onze goedertieren Hemelse Vader.

2) Dan het tweede. **Breng de Heere uw dankoffers met uw helpen.**
Danken, en dankdag houden, is niet alleen een zaak van woorden.

Weet u wel, iemand is jarig, en die zegt 'ik ben heel dankbaar'. Nou, waar merk ik dat dan aan? Ja, dat zeg ik toch: 'ik ben heel dankbaar'. Maar dat is nog maar het begin, omdat dankbaar zijn, ook nog veel breder is: dankbaar **doen**.

Wat doen?

Dat is weer zo'n aansporing: elkaar helpen in de gemeente.

Het is misschien wat vreemd gezegd, maar je kunt dat toch wel zo formuleren: 'jullie moeten allemaal aan het werk in de zorg'.

Nou daar krijg je de handen wel voor op elkaar. Dat zal iedereen natuurlijk prachtig vinden, iedereen in de zorg. Maar, niet in ziekenhuizen of verpleeghuizen.

Zorgen met onderlinge hulp, met elkaar helpen.

Denk weer even terug aan die situatie van die Hebreëën.

Ja, als er niet iemand was, -je huis was net geplunderd-, als daar dan niet iemand is die je komt helpen, wat moet je dan? Als de man in de gevangenis gegooid is, en de vrouw en kinderen zijn alleen. En er komt niet iemand om te helpen ...

Onderlinge hulp, ze deden het bij de Hebreëen. Maar ook dat begon minder te worden. Daarom het begin van het hoofdstuk: 'laat de liefde voor de broeders en zusters blijven'. Dat is van 'hup, hup, niet laten gaan! Nee, juist doorgaan, kom op! Hou elkaar vast! Naar het nieuwe Jeruzalem'.

Geven om elkaar. Niet puur van, nou ja, dat is nou eenmaal menselijk. Nee, geef om elkaar, als verbonden aan Christus, onderweg naar Zijn toekomst.

En dan ook reizende predikanten. Iemand als Paulus deed dat. Maar er waren er in die tijd veel meer. Die moeten met eten, met kleren, met andere dingen verder geholpen worden. Op hun weg naar een volgende gemeente van Christus. Tegen hen kon je ook niet zeggen, 'nou, red je er maar mee, ik heb geen eten'. Nee, helpen!

En, dat is in die cultuur helemaal bijzonder, schaam je er niet voor, om met je daden, je druk te maken om medegelovigen in de gevangenis. Ik weet niet of u wel eens naar Veenhuizen gaat. En of daar nog een gevangenis werkelijk open is en hoe dat zit.

Maar vroeger was Veenhuizen, een gevangenis.

Daar kun je heen gaan, en dan kun je wel eens bij iemand op bezoek gaan, en daar zal niemand je met de nek om aan kijken. Ja, als het een van je kinderen is misschien. 'Dat kind is niet zo'n beste, dan zal pa ook wel niet zo'n beste zijn ...' Daar zit wel een stukje schaamte in.

Maar in die cultuur van de Hebreëen, is dat veel en veel sterker. Als iemand van jÓuw familie in de gevangenis zit, dan durft de héle familie eigenlijk niet meer naar buiten. Want iedereen wordt erop aangekeken. 'Die familie ...' Ze schamen zich, verschrikkelijk.

En dan staat er in de Bijbel, dan schrijft de schrijver aan de Hebreëen: 'nee, schaam je daar niet voor, het is een broeder of een zuster in Christus. Wees daar zuinig op, ga er goed mee om'. Het zijn allemaal situaties die wij niet zo kennen. Rondreizende predikanten, ja, ik trek dan wel overal heen, maar ik ben geen rondreizende predikant zoals Paulus. En dat schamen, dat is bij ons ook anders.

Maar dat andere wel, 'laat de liefde voor de broeders en zusters blijven'. Ook in onze tijd.

En ik durf wel te zeggen, **juist nu**, elkaar helpen, onder andere met de diaken, die dat kan aansturen. Die kan stimuleren, die u aanwijzingen kan geven, van 'zou je dit misschien niet eens doen, zou je misschien niet zus en zo?' Die mogelijkheden voor u zoekt. En omgekeerd, die aan u vraagt: 'hebt u ook dingen, dat u zegt van, zo zou het misschien beter kunnen in deze tijd'.

Dat we allemaal betrokken zijn, ook op de anderen.

En dan weer niet in medemenselijkheid puur. Maar zo, dat iedereen mee blijft doen met het brengen van het lof-offer.

Is zo'n aansporing tegenwoordig overbodig, broeders en zusters?
Is hier nooit iemand eenzaam? Terwijl dat niet aan haar of hem zelf ligt?
Troosten wij elkaar in verdriet? En hebben we er oog voor dat verdriet niet gauw overgaat, dat het misschien juist als het een jaar geduurd heeft, of een aantal jaren geduurd heeft, dat het misschien nog wel feller er kan zijn, dan vanaf het begin.
Bent u er voor elkaar? Helpt u elkaar? Om inderdaad, samen te loven?

Voor die Hebreëen was dat iets bijzonders. In de zin van, zij moesten leren, om in die nieuwe gemeenschap van christenen, er voor elkaar te zijn. Ze waren allemaal Joden. De Hebreëen én hun bureu. Maar er waren een heleboel Joden die zagen Christus niet zitten. En de Hebreëen waren Joden die geloofden in Jezus Christus.

Maar die hadden alleen maar elkaar. En dat moet je leren.
Voor een klein deeltje is dat ook voor ons zo. Gemeente die gegroeid is, nieuwe mensen, je moet léren met elkaar verder te komen. Er voor elkaar te zijn.
Om als levende stenen een levende gemeente te bouwen.
En dankzij, -dat is altijd weer die basis-, dankzij DE Hogepriester, samen aan God hun dankoffers te brengen.

En dan kom ik opnieuw bij satan uit. Want satan is ook, -en het zal nog erger worden, nog veel erger-, maar hij is ook nú er op uit, om ons uit elkaar te spelen, om zo te zeggen.

En je hoort ook nu in gemeenten, over eenzaamheid.
Je hoort over onenigheid, in verband met hoe te leven in corona-tijd.
Je kunt het ervaren, hoe verschillend de kijk is op allerlei zaken.

Wat hebben wij ook die aansporing nodig. 'Vergeet het niet! Om te geven, om elkaar!'

Want waar is onze genadige God blij mee? Waar heeft Hij een welgevallen aan? Aan dat elkaar helpen. Als een dankoffer, waarin je jezelf geeft.

Christus heeft Zichzelf gegeven, in dat volmaakte offer.
Wij mogen Hem in ons offeren volgen.
Dan is het grote verschil: Zijn offer was voor ons. Ons offer is een dankoffer.
Maar als God er blij mee is, met die dankoffers van ons, dan zal dat merkbaar zijn in de gemeente.

Dankdag 20.. .

Broeders en zusters, ga er mee door, om vanwege Jezus Christus, dankoffers te brengen.

Looft Hem! Help elkaar!

De God van de vrede, die moge u toerusten tot elk goed werk, om Zijn wil te doen.

Zijn genade zij met u allen.

AMEN